

Cara onde vai a China?

Description

Como en tantas ocasións no pasado, quizais agora, tralo terceiro plenario do CC do PCCh, cabería preguntarse, unha vez máis, cara onde vai a China ou, máis ben, se a China sabe cara onde vai. A resolución que puxo termo a unha reunión que a propia iniciativa activou o interese público polo hipotético novo rumbo do país saldouse con algunhas certezas e non poucas incógnitas. Para variar. Sorprenden, a primeira vista, dúas cousas. Primeira, a combinación dun enunciado relativamente orientador pero vago. Segundo, a creación dun grupo especial para concibir e organizar os pasos a seguir, en detrimento dos órganos ordinarios do Partido.

Como en tantas ocasións no pasado, quizais agora, tralo terceiro plenario do CC do PCCh, cabería preguntarse, unha vez máis, cara onde vai a China ou, máis ben, se a China sabe cara onde vai. A resolución que puxo termo a unha reunión que a propia iniciativa activou o interese público polo hipotético novo rumbo do país saldouse con algunhas certezas e non poucas incógnitas. Para variar. Sorprenden, a primeira vista, dúas cousas. Primeira, a combinación dun enunciado relativamente orientador pero vago. Segundo, a creación dun grupo especial para concibir e organizar os pasos a seguir, en detrimento dos órganos ordinarios do Partido.

En canto aos enunciados, a linguaxe usada, xenérica e formal, non debe ser interpretada á marxe das filtracións participadas nas semanas previas, que indican o ton e contido que se irá desenfiando nos próximos meses. A resolución debuxa o marco xeral e sinala os contornos básicos do proceso que agora se inicia: máis mercado, máis economía privada, menos intervención do goberno, máis facilidades ao investimento, reforma fiscal e financeira, etc., aínda que nun contexto que non dilapida a traxectoria nin os fundamentos previos, é dicir, o mantemento do criterio da preponderancia da propiedade pública, un aspecto, sen dúbida, relevante por máis que se enuncie coa boca pequena. Sendo tantos os aspectos a ter en conta na reforma que se proxecta no horizonte, é impensable que a resolución ofrezca unha detallada folia de ruta. Esta irase explicitando aos poucos e probablemente alternando as medidas estruturais con outras cargadas de simbolismo.

Pola mesma razón, carece de sentido esperar que na resolución do conclave figuren compromisos explícitos en materias tan mediatizadas pero complexas como o hukou, a propiedade da terra, as xubilacións ou o futuro dos monopolios estatais. En calquera caso, haberá máis espazo para o mercado, sen eliminar a planificación, e máis dereitos, especialmente na orde socioeconómica co propósito de incentivar a igualación das condicións de vida entre o campo e a cidade. De non facerse así, a sociedade de consumo será unha falacia.

Rumbo imparable cara o liberalismo? É unha hipótese que non pode descartarse, pero polo momento a China non muda de locomotora, senón de vía. Fixo o primeiro en 1978, cando substituíu a ideoloxía pola economía como epicentro da acción gobernamental e partidaria. Ese proxecto segue en pé, aínda que cambiando agora de vía para abrir paso a un modelo de desenvolvemento que permita tomar velocidade e seguir crescendo a un ritmo alto nas próximas décadas, un crecemento que debe levar o país á primacía económica global, por máis que se precisen dúas ou tres décadas para que a súa inmensa poboación goce dunha prosperidade aceptable. Non será un proceso fácil e estará marcado pola experimentación pero igualmente polas resistencias, as dúbidas e os temores de diverso tipo xa que se trata de avanzar por un camiño inexplorado, rexeitando, outra vez, copiar de terceiros, tanteando a marxe de manobra que consideran aínda existe para promover a apertura sen poñer en perigo a natureza básica do proceso. A énfase na soberanía terá o seu correlato nun reforzamento da seguridade estatal para blindarse fronte aos posibles derrapes inducidos por terceiros competidores estratéxicos nunha etapa certamente crucial.

A creación -e a composición- do grupo central que debe incentivar o proceso, descargando desta tarefa ao Buró Político, constitúe unha novidade. Pode revelar a envergadura da tarefa que se inicia ou simplemente unha forma de sortear as resistencias, ata ao máximo nivel, que seguro as haberá na medida en que os cambios poden procrear temores e afectar á posición de actores chave. Dunha ou outra forma, si as reformas avanza, o goberno -e en consecuencia a súa alter ego, o PCCh- deberán perder poder. O triste da ecuación sería que esa perda de capacidade beneficiase aos segmentos máis poderosos e non ás maiorías sociais que realmente foron e son os principais artífices do milagre chinés. Pensar que só

cortando cabezas na loita contra a corrupción vaise a mimetizar unha nova complicidade entre poder e sociedade é unha ilusión. Tampouco será suficiente o imperio da lei se o Partido, á hora da verdade, condúcese pola súa propia lei, á marxe dos demais mortais. E eses temores non se disipan, tras asistir a un plenario hiperopaco, moi lonxe daquelas paredes de cristal que inspiran confianza na cidadanía e converten en feitos as promesas de transparencia e alargamento da democracia. Non foi así e a estas alturas non son maneiras.

O escenario máis probable é que as reformas vindeiras contribúan a esa crecente homologación da economía chinesa a nivel internacional e faciliten os engarces pendentes, especialmente na orde financeira, o que levará consigo unha demanda crecente de representatividade na gobernanza global. Pero, en paralelo, esa recuperación da confianza incidirá nunha revalidación do camiño propio, tapizado coa ideoloxía tradicional, o ideario partidario e ata aqueles aspectos do pensamento occidental que poidan contribuír a reforzar a estabilidade sen poñer en perigo a supremacía do PCCh. Nisto, as experimentacións, con gasosa.

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

China e o mundo chinés

ETIQUETAS

China Terceiro Plenario PCCh. Reforma Experimentación

IDIOMA

Galego

Date Created

Novembro 18, 2013

Meta Fields

Autoria : 3717

Datapublicacion : 2013-11-15 00:00:00